

זוהר היומי

זוהר במדבר – דף קפ"ג ע"ב

פרשת חקת

◆ הקטע מתחיל בדף הקודם (קפ"ג ע"א) ומסתיים בדף זה ◆

טקסט הזוהר

וּתְלַבֵּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת וְגו'. מַגִּלַת אֶסְתֵּר בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ נֶאֱמָרָה, וּבִגְיִין כֶּה כְּתוּבָה בֵּין הַכְּתוּבִים. וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, דְּאִתְחַלָּשׁ חֵילָא דְגּוּפָא, וְהָא קַיִמָא בְּרוּחָא בְּלֹא גּוּפָא, כְּדִין וּתְלַבֵּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת. מַאי (קפ"ט ע"ב) מַלְכוּת. אִי תִימָא בְּלִבוּשֵׁי יָקָר וְאַרְגָּוֹנָא, הָא לֹא הָכִי אֶקְרִי. אֲלֹא וּתְלַבֵּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת, דְּאִתְלַבֵּשׁת בְּמַלְכוּת עֲלָאָה קַדִּישָׁא, וְדַאי לְבָשָׁה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

תרגום לעברית

רַבִּי יִצְחָק פֶּתַח, (אסתר) וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּתְלַבֵּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת וְגו'. מַגִּלַת אֶסְתֵּר בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ נֶאֱמָרָה, וּמִשּׁוּם זֶה כְּתוּבָה בֵּין הַכְּתוּבִים. וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, שְׁנַחֲלָשׁ כַּח הַגּוֹף, וְהָרִי קָיָם בְּרוּחַ בְּלֹא גּוֹף, אֲזִי - וּתְלַבֵּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת. אִיזוּ מַלְכוּת? אִם תֹּאמַר בְּלִבוּשׁ כְּבוֹד וְאַרְגָּמָן, הָרִי לֹא כֶּה נִקְרָא. אֲלֹא וּתְלַבֵּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת, שֶׁהִתְלַבְּשָׁה בְּמַלְכוּת עֲלִיּוֹנָה קְדוּשָׁה, וְדַאי לְבָשָׁה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

מאי טעמא זכתה להאי אתר. בגין דנטרא פומה דלא לחוואה מדי. הדא הוא דכתיב, (אסתר ב) אין אסתר מגדת מולדתה. ואוליפנא כל מאן דנטיר פומיה ולישניה, זכי לאתלבשא ברוח דקודשא. וכל מאן דסטי פומיה למלה בישא, הא ודאי ההוא מלה בישא עליה. (ס"א ואי לאו), ואי תימא הא נגעים, או צרעת, דמוקדן כחויא עליה, והא אוקמוה.

תרגום לעברית

מה הטעם זכתה למקום זה? משום ששמרה פיה שלא להראות דבר. זהו שכתוב (אסתר ב) אין אסתר מגדת מולדתה. ולמדנו, כל מי ששומר פיו ולשונו, זוכה להתלבש ברוח הקודש. וכל מי שסוטה פיו לדבר רע, הרי ודאי אתו דבר רע עליו. (ואם לא), הרי נגעים או צרעת ששורפים כנחש עליו, והרי פרשוהו.

טקסט הזוהר

וידבר העם באלהים ובמשה. דאמרו מלה בישא בקודשא בריה הוא, וכתרגומו. ועם משה נצו. למה העליתנו, שוו כל אפיא שוין בגין כה אודמן לגבייהו חוויין, דמוקדן לון כאשא, ועייל אשא למעיהו ונפלין מתין, כמה דאת אמר וישלח יי בעם את הנחשים השרפים.

תרגום לעברית

וידבר העם באלהים ובמשה, שאמרו דבר רע בקדוש-ברוך-הוא, וכתרגומו - ועם משה נצו. למה העליתנו, שמו כל הפנים שוות, בגלל זה הזדמנו להם נחשים, ששורפים אותם כאש ומכניסים אש למעיהם ונופלים מתים, כמו שנאמר וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים.

רבי חייא אמר, חוּוּיָן הוּו אַתְיִין, מְלַחֲשֵׁן בְּפּוּמִיָּהוּ, וְנִשְׁכִּין וּמִתִּין. מַאי מְלַחֲשֵׁן. כְּמָה דְּאֵת אָמַר (קהלת י) אִם יִשׁוּף הַנֶּחֱשׁ בְּלֹא לֶחֶשׁ. אֲשָׁא הוּו מְלַהֲטֵן בְּפּוּמִיָּהוּ, וְנִשְׁכֵּן, וְשִׁדְיִין אֲשָׁא בְּהוּ, וְאַתּוּקְדָּאן מַעֲיָהוּ וּמִתִּין וְהָא מְלִין אֵלִין אִסְתְּלִקוּ לְאַתֵּר אַחֲרָא. (במדבר כ"א) וּמִשֶּׁם בְּאֶרֶה הוּא הַבְּאֵר. מַאי שָׁנָא דְּהִכָּא בְּאֶרֶה, וּלְבַתֵּר בְּאֵר. אֵלָא בְּאֶרֶה, לְבַתֵּר דְּמִתְכַּנְשִׁי מִיָּיָא לְגוּ יָמָא, וְנִחְתִּי לְתַתָּא. בְּאֵר, בְּשַׁעֲתָא דִּיצְחָק מְלִיָּיָא לִיָּה. הִיא הַבְּאֵר, הוּא כְּתִיב וְרָזָא דָּא, כְּמָה דְּכְתִיב, (במדבר יח) וְעִבַד הַלְוִי הוּא.

תרגום לעברית

רבי חייא אמר, נחשִׁים הִיוּ בָּאִים, מְלַחֲשִׁים בְּפִיָּהֶם, וְנִשְׁכָּים וּמִתִּים. מַה מְלַחֲשִׁים? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (קהלת י) אִם יִשְׁוֹף הַנֶּחֱשׁ בְּלֹא לֶחֶשׁ. אֵשׁ הִיוּ מְלַהֲטִים בְּפִיָּהֶם, וְנִשְׁכָּים וְזוֹרְקִים בָּהֶם אֵשׁ, וּמַעֲיָהֶם יוֹקְדִים וּמִתִּים. וְהָרִי דְּבָרִים אֱלוּ עָלוּ לְמָקוֹם אַחֵר. וּמִשֶּׁם בְּאֶרֶה הוּא הַבְּאֵר. מַה שׁוֹנָה שְׂכָאן בְּאֶרֶה וְאַחֵר כֶּךָ בְּאֵר? אֵלָא בְּאֶרֶה, לְאַחֵר שְׁמִתְכַּנְסִים הַמִּים לְתוֹךְ הַיָּם וְיוֹרְדִים לְמַטָּה. בְּאֵר, בְּשַׁעֲתָא דִּיצְחָק מִמֶּלֶךְ אוֹתָם. הוּא הַבְּאֵר, הוּא כְּתוּב, וְסוּד זֶה כְּמוֹ שְׂכָתוּב (במדבר יח) וְעִבַד הַלְוִי הוּא.

טקסט הזוהר

רבי אבא אמר, בְּכָל אַתֵּר הוּא, וְקָרִינָן הִיא, דְּכֵר וְנוֹקְבָא כְּחָדָא. וְכָלְלָא עֲלָאָה, ה' נוֹקְבָא, ו' (רפ"ה ע"ב, פקודי רל"ה ע"ב) דְּכֵר, א' כָּלְלָא דְּכָלְלָא. דְּהָא א' בְּשִׁלְיָמוֹ שְׂרָיָא. וְכָאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, אִף עַל גַּב דְּאֵינּוֹן לְתַתָּא, אֵינּוֹן אֲחִידָן בְּכָלְלָא עֲלָאָה דְּכָלְלָא, וּבְגִין כֶּךָ כְּתִיב (תהלים ק) הוּא עָשָׂנוּ וְלֹא אֲנַחְנוּ, בְּאֵלָף כְּתִיב. כָּלְלָא דּו"ה וְא' דְּכָלִיל כָּלְלָא.

רַבִּי אָבָא אָמַר, בְּכָל מָקוֹם הוּא, וְקוֹרְאִים הִיא - זָכָר וּנְקֵבָה בְּאֶחָד. וְכָלֵל עֲלִיּוֹן - ה' נְקֵבָה, ו' זָכָר, א' כָּלֵל הַכֹּל, שְׁהָרִי א' בְּשִׁלְמוֹת שׁוֹרָה. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל. אֵף עַל גִּב שָׁהֶם לְמַטָּה, הֵם אַחוּזִים בְּכָלֵל הָעֲלִיּוֹן שֶׁל הַכֹּל, וּמַשׁוּם זֶה כְּתוּב (תהלים ק) הוּא עֲשָׂנוּ וְלֹא אֲנַחְנוּ, בְּאֵלָף כְּתוּב. כָּלֵל שֶׁל ו' ה', וְא' שְׁכוּלֵל הַכֹּל.

טקסט הזוהר

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, רוּחַ דְּמִיָּא, דָּא הוּא רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, דְּנִשְׁבַּב בְּקַדְמִיתָא. כְּמָה דְּאֵת אָמַר (שיר השירים ד) הַפִּיחִי גִנִּי, לְכַתֵּר נִזְלִין מִיָּא לְמַלְיָא לָהּ, (כלא) הֵדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים קמז) יֵשֶׁב רוּחוֹ יִזְלוּ מַיִם. יֵשֶׁב רוּחוֹ בְּקַדְמִיתָא, וּלְכַתֵּר יִזְלוּ מַיִם. וְעַד לָא נָשִׁיב הָאִי רוּחָא, לָא נִזְלִין מִיָּא. מַאי קָא מְשַׁמַּע לֹן, מְשַׁמַּע דְּבַעֲי בְּכָלֵל לְאַתְעָרָא מְלָה, בְּעוֹבְדָא אוּ בְּמְלָה, אוּ לְאַתְחִזָּא כְּחִיזוּ דְּעוֹבְדָא. וְהֵכָא, עַד דְּרוּחָא לָא נָשִׁיב, לָא נִזְלִין מִיָּא לְגַבִּיהָ דְּהָהוּא רוּחַ.

תרגום לעברית

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, רוּחַ הַמַּיִם זֶהֱי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּשְׁבְּבָה בְּהִתְחַלָּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שיר השירים ד) הַפִּיחִי גִנִּי. אַחֵר כֶּה נִזְלִים מַיִם לְמַלְא אוֹתָהּ (כלה), זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים קמז) יֵשֶׁב רוּחוֹ יִזְלוּ מַיִם. יֵשֶׁב רוּחוֹ בְּהִתְחַלָּה, וְאַחֵר כֶּה יִזְלוּ מַיִם. וְעַד שֶׁלֹּא נִשְׁכַּת רוּחַ זֶה, לֹא נִזְלִים מַיִם. מַה בָּא לְהַשְׁמִיעֵנוּ? מְשַׁמֵּעַ שְׁצָרִיהָ בְּכָל לְעוֹרֵר הַדְּבָר, בְּמַעֲשֶׂה אוּ בְּדָבָר, אוּ לְהִרְאוֹת כְּמִרְאָה הַמַּעֲשֶׂה. וְכֵאן, עַד שֶׁרוּחַ לֹא נִשְׁכַּת, לֹא נִזְלִים אֵלֶיהָ מַיִם לְגַבִּי אוֹתָהּ הָרוּחַ.

טקסט הזוהר

הוּא הַבָּאֵר, הִיא הַבָּאֵר קָרִינָן, מַאי שְׁנָא בְּקַדְמִיתָא בְּאַרְהָ, וְהַשְׁתָּא בָּאֵר, אֵלָּא בְּקַדְמִיתָא נוֹקְבָא בְּלַחֲוֹדָהָ, וְהַשְׁתָּא דְּקָאֵמַר הוּא, כָּלֵלָא דְּדָכָר וְנוֹקְבָא, אֲקָרִי בָּאֵר. וּבִבְאֵתָר דְּאִשְׁתַּכַּח דְּכָר, אֲפִילוּ מָאָה נוֹקְבָא, דְּכָר קָרִינָן לְכָלֵלָא.

הוא הבאר, קוראים היא הבאר. מה שונה שבהתחלה בארה וכאן באר? אלא בהתחלה נקבה לבדה, וכעת שאמר הוא - כלל של זכר ונקבה - נקרא באר. ובמקום שנמצא זכר, אפלו (מאה) מלה נקבה, נקרא זכר לכל.

טקסט הזהור

אשר אמר יי למשה אסוף את העם, בגין דהאי באר לא אעדי (באר) מנייהו. ואי תימא, היר יכלין לשאבא מניה כלא, אלא איהו נפיק לתליסר נחלין, ונביע אתמלי ונפיק לכל סטרין, וכדין הוו ישראל בשעתא דשארן ובעיין מייא, קיימין עליה, ואמרי שירתא. ומה אמרי, עלי באר. סלקי מימיה, לאנפקא מיין לכלא, ולאתשקאה מנה. וכן אמרי תושבחתא דהאי באר, באר חפרוה שרים וגו'. מלה קשוט הוו אמרי, וכך הוא.

תרגום לעברית

אשר אמר ה' למשה אסף את העם, משום שבאר זו לא זזה (באר) מהם. ואם תאמר, איך יכלו לשאב ממנה כלם? אלא הוא מוציא לשלשה עשר נחלים, והמעין מתמלא ויוצא לכל הצדדים, ואז היו ישראל בשעה שחונים ורוצים מים, עומדים עליה ואומרים שירה. ומה אומרים? עלי באר. העלי מימיה להוציא מים לכל ולהיות משקים ממה. וכן אומרים שבח של באר זאת, באר חפרוה שרים וגו'. דבר אמת היו אומרים, וכך הוא.

טקסט הזהור

מהכא אוליפנא (נ'א תא חזי), כל מאן דבעי לאתערא מלין דלעילא, בין בעובדא בין במלה. אי ההוא עובדא, או ההוא מלה, לא אתעביד פדקא יאות, לא אתער מדי. כל בני עלמא אזלין לבי פנישתא לאתערא מלה דלעילא, אבל זעירין אינון דינדעין

לְאַתְעָרָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָרִיב לְכָלֹּא דִּידְעֵי לְמִקְרִי לִיה וּלְאַתְעָרָא מְלָה כְּדָקָא יָאוּת, אֲבָל אִי לֹא יִדְעֵי לְמִקְרִי לִיה, לֹא אִיהוּ קָרִיב, דְּכִתִּיב (תהלים קמה) קָרוֹב יְיָ לְכָל קוֹרְאֵיו וְגו'. מֵאִי בְּאַמֶּת. דִּידְעֵי לְאַתְעָרָא מְלָה דְקִשׁוּט כְּדָקָא יָאוּת, וְכֵן בְּכָלֹּא.

תרגום לעברית

מִכָּאֵן לְמִדְנֹו (בא ראה), כָּל מִי שְׁרוּצָה לְעוֹרֵר דְּבָרִים שֶׁל מַעֲלָה, בֵּין בְּמַעֲשֶׂה בֵּין בְּדָבוּר - אִם אוֹתוֹ מַעֲשֶׂה אוֹ אוֹתוֹ דְּבוּר לֹא נַעֲשֶׂה כְּרָאוּי, לֹא מְעוֹרֵר דְּבָר. כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם הוֹלְכִים לְעוֹרֵר בְּבֵית הַכְּנֶסֶת דְּבָר שֶׁל מַעֲלָה, אֲבָל מַעֲשִׂים אֵלּוּ שְׂיוּדָעִים לְעוֹרֵר, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא קָרוֹב לְכָל הַיּוֹדָעִים לְקָרָא לוֹ וּלְעוֹרֵר הַדְּבָר כְּרָאוּי. אֲבָל אִם לֹא יוֹדָעִים לְקָרָא לוֹ, הוּא אֵינּוּ קָרוֹב, שְׁכָתוּב (שם קמה) קָרוֹב ה' לְכָל קוֹרְאֵיו וְגו'. מַה זֶה בְּאַמֶּת? שְׂיוּדָעִים לְעוֹרֵר דְּבָר אֱמֶת כְּרָאוּי, וְכֵן בְּכָל.

◆ הקטע מתחיל בדף זה וממשיך בדף הבא (קפ"ד ע"א) ◆

טקסט הזהור

אוּף הָכָא, הוּוּ אַמְרִי יִשְׂרָאֵל הֲנִי מְלִין, מְלִין דְקִשׁוּט, בְּגִין לְאַתְעָרָא

תרגום לעברית

גַּם כָּאֵן הָיוּ יִשְׂרָאֵל אוֹמְרִים דְּבוּרִים אֱלֹהִים, דְּבָרֵי אֱמֶת, כְּדִי לְעוֹרֵר בְּאֵר הַזֹּאת וּלְהַשְׁקוֹתָם לְיִשְׂרָאֵל, וְעַד שְׁאוּמְרִים מְלִים אֵלּוּ, לֹא מִתְעוֹרְרִת. וְכֵן אֶפְלוּ בְּאוֹתָם מִכְשָׁפֵי הָעוֹלָם שֶׁמִּשְׁתַּמְּשִׁים בְּמִינִים רָעִים, עַד שֶׁעוֹשִׂים מַעֲשֵׂיהֶם שֶׁל אֱמֶת אֱלֹהִים - אִם לֹא אוֹמְרִים דְּבָרֵי אֱמֶת בְּשִׁבִּיל לְהַמְשִׁיךְ אוֹתָם בְּגוֹנִים אֵלּוּ שְׁרוּצִים, לֹא מִתְעוֹרְרִים לְגִבְיָהֶם. וְאֶפְלוּ שְׁצוּחוֹתֵים כָּל הַיּוֹם בְּדְבָרִים אַחֲרִים אוֹ בְּמַעֲשֶׂה אַחֵר, לֹא מוֹשְׁכִים אוֹתָם אֱלֵיהֶם לְעוֹלָמִים וְלֹא מִתְעוֹרְרִים אֱלֵיהֶם.

מקור ומהדורה

הטקסט הארמי והתרגום לעברית: אתר תורת אמת (toratemetfreeware.com) – © ר' פנחס ראובן שליט"א.

מופץ שלא למטרות רווח, בכפוף לרישיון Creative Commons ייחוס – שימוש לא מסחרי – שיתוף זהה 2.5 (CC BY-NC-SA 2.5):

creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5

עיצוב הדף: זוהר היומי.

